

CADÁVER DE MAN

Ouvea calado no cimo dun pelouro Man.
O cuspe das ondas repetidas acada o dorso da lúa.

Nós,
tolleitos, coa palabra nos dedos coma unha esmola
presentada.

Encóllese o vento noutra rafa furiosa de incendio sen lume,
Man ouvea calado.

É un tributo ós delirios financeiros que tapan as novas
doutras novas nos xornais.
Un agasallo inmerecido á complicidade dos silencios.

Encóllese o corazón noutra rafa furiosa de incendio sen lume.

Ouvea non chora
no cimo dun pelouro Man:
chama por nós.

Mira o cadáver xunguido á fe na vida,
caído na batalla sutil coa orde do mundo.

Mirémolo aínda,
desde os hábitos nosos de mareantes sen fe.

Póusalle o ouveo no centro ás pegadas que engades.

Xela Arias